

Arrest

nr. 231 603 van 21 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. PLAS
Bouwmeestersstraat 11
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2018 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. PLAS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 3 februari 1978 in Valencia. U woonde de laatste vijftien jaar Ciudad Valencia. U werkte als assistent in een apotheek en nadien nog zeven jaar als productiemedewerker en lasser voor het bedrijf Idesa Fundimeca.

Toen u op 23 januari 2018 terug aan de slag wou gaan bij het bedrijf Idesa Fundimeca bleek dat het bedrijf opgedoekt was en dat de eigenaar het land had verlaten. Hierdoor had u niet genoeg inkomen

meer om eten te kopen voor u en uw jongste dochter S.A. met wie u samenwoonde. U had de dertienjarige S.A. ook reeds van school weggehouden omdat ze er geen eten meer kreeg en omdat de leerkrachten minder dagen kwamen werken. Als gevolg van deze situatie vielen leerlingen flauw op school en werden ze er beroofd. U besloot om Venezuela te verlaten samen met uw jongste dochter om uw andere dochter D.N., die reeds in de Dominicaanse Republiek verbleef met haar man, te vervoegen. U verliet Venezuela op 17 mei 2018 en reisde per vliegtuig naar de Dominicaanse Republiek waar u ongeveer vijf maanden verbleef. De man van uw dochter D.N., genaamd A. (OV. X) reisde ongeveer zeven maanden geleden naar België om asiel aan te vragen. U werkte in de Dominicaanse Republiek door chocolade te verkopen op straat, terwijl uw jongste dochter S.A. zong op bussen. S.A. werd zwanger tijdens jullie verblijf op de Dominicaanse Republiek en is uitgerekend op 8 maart 2019. U besloot om ook de Dominicaanse Republiek te verlaten samen met uw jongste dochter S.A.. U verliet de Dominicaanse Republiek op 21 oktober 2018 en reisde per vliegtuig naar België waar u op 22 oktober 2018 aankwam. U diende meteen bij aankomst op de luchthaven van Zaventem samen met uw jongste dochter S.A. een verzoek om internationale bescherming in. U vreest in geval van terugkeer naar Venezuela de onveiligheid en de slechte economische situatie. Daarnaast vreest u bij terugkeer de slechte medische zorgen en ontbrekende middelen in Venezuela, meer bepaald voor uw jongste dochter S.A. die er zal moeten bevallen. Tot slot vreest u ook bij terugkeer naar Venezuela als rijk te worden beschouwd en daardoor het slachtoffer te kunnen worden van ontvoeringen.

Ter staving van uw verzoek legt u bij het CGVS voor: uw identiteitskaart en de geboorteakte van uw jongste dochter. Uw paspoort en dat van uw dochter S.A. werd ingehouden door de politie op de luchthaven van Zaventem.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Er moet namelijk worden opgemerkt dat u, ondanks u herhaaldelijk door het CGVS wordt gevraagd naar uw persoonlijke vluchtmotieven u telkens verwijst naar de algemene situatie in Venezuela zoals de onveiligheid, de slechte socio-economische situatie en het gebrek aan medische zorg (notities persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 5 november 2018, hierna CGVS, p. 6-7).

Gevraagd naar persoonlijke incidenten zegt u eens bestolen te zijn geweest. U werd bestolen en bent onmiddellijk de confrontatie met de dief aangegaan (CGVS p.7). Nadat die u echter kordaat aangaf u koest te houden, heeft u niets meer van hem gehoord, omdat u hem ook ontweek (CGVS p.7). Verder zijn er geen incidenten geweest, zo verklaart u (CGVS p.7). Dat u het slachtoffer was van een inbraak is op zich betreuenswaardig, maar is vanzelfsprekend onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien werpt u deze inbraak ook nooit op als een rechtstreekse vluchtaanleiding, telkens wanneer daarnaar wordt gevraagd, zowel door de Dienst Vreemdelingenzaken op 25 oktober 2018 als door het CGVS op 5 november 2018.

U verklaart ook nooit actief te zijn geweest voor een politieke partij, noch familieleden te hebben die politiek actief waren of deelnamen aan een campagne (CGVS 7-8). Ook verklaart u slechts aan één demonstratie te hebben deelgenomen, bij de illegale sluiting van het bedrijf waar u voordien werkzaam was. Aan andere betogingen heeft u niet deelgenomen (CGVS p. 9). U haalt wel aan niet meer naar politieke vergaderingen georganiseerd door de overheid te zijn gegaan, waardoor u geen voedselpakketten meer ontving (CGVS p.8).

U ging niet naar die vergaderingen uit protest tegen de huidige gang van zaken. Omdat uw verzekering nog via uw bedrijf verliep dat illegaal gesloten was, en u een document van de gemeenteraad nodig

had, kon u ook geen medicatie krijgen. U vertelt tot slot dat u vreest voor de gezondheid van S.A. wanneer die zal moeten bevallen in Venezuela, omdat er geen medicatie is en de ziekenhuizen overvol zitten.

Inzake uw verklaring dat u in Venezuela niet meer kan rekenen op **voedselpakketten en medicatie** moet worden opgemerkt dat dit onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen gewagen van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U zegt dat ze uw voedselpakketten en recht op medicatie hadden afgenomen als straf omdat u nog weigerde naar vergaderingen te gaan georganiseerd door de overheid (CGVS, p. 8 & 10). Dit zijn echter de enige twee zaken die u aanhaalt, wat voor u als een probleem met betrekking tot de overheid wordt gezien. Persoonlijk had u in Venezuela echter zelf een oplossing om het gebrek aan voedselpakketten te compenseren. U verklaart namelijk zelf dat u in tegenstelling tot de voedselpakketten kon rekenen op steun van uw zoon die werkt bij een loodgieter in Chili en een dochter die werkzaam is in een koekjesfabriek in Portugal. Op die manier overleefde u (CGVS p. 4 & 10). Ook kreeg uw zus opnieuw voedselpakketten en uw moeder voedselzakken (CGVS p.10-11).

Ook in het kader van de weerhouden medicatie die u aanhaalt en de daarnaast door u opgeworpen mogelijke **medische problemen** die u vreest voor uw jongste dochter moet worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent te verduidelijken waarom u of uw dochter in Venezuela om conventiegerelateerde redenen hetzij geen hetzij ontoereikende medische zorgen zou verkrijgen. Zo haalt u zelf het voorbeeld van uw zus aan die jammer genoeg geconfronteerd werd met kanker (CGVS p.10). In eerste instantie verkreeg uw zus ook geen voedselpakketten omdat ze tegen de regering was. Maar sinds kanker werd vastgesteld, kan ze wel weer genieten van dit voordeel (CGVS p.10). Ook werd ze geopereerd en kreeg ze medicatie mee (CGVS p.12). Toen u bij uw dochter in de Dominicaanse Republiek verbleef stuurde u haar bovendien ook medicijnen op (CGVS p.12). Uw dochter verblijft zelf ook nog in de Dominicaanse Republiek, terwijl u ook een zoon heeft in Chili en een dochter in Portugal die u reeds in het verleden geholpen hebben te overleven (CGVS p. 4 & 10). Uit niets blijkt dan ook dat u of uw dochter geen toegang zouden krijgen tot de nodige medische voorzieningen ten gevolge van conventiegerelateerde motieven of dat jullie een gebrek zouden hebben aan medicijnen. Medische en/of economische problemen op zich ressorteren bovendien niet onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zoals u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS werd gezegd (CGVS p.12-13), dient u voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van voornoemde wet van 15 december 1980.

Inzake de door u aangehaalde **socio-economische situatie** in Venezuela (CGVS p.6,9-10), die u illustreert met het voorbeeld dat u zonder werk was gevallen, dient te worden opgemerkt dat dit motief evenmin ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Er dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u in Venezuela steeds gewerkt heeft (CGVS p.8), maar u op 23 januari 2018 plots zonder werk viel omdat de eigenaar van het bedrijf waar u werkte het land had verlaten (CGVS p.6). Dat u uw werk verloor is vanzelfsprekend een jammerlijke zaak. U werkte voordien onder andere ook als assistent in een apotheek en als lasser (vragenlijst DVZ vraag 12; CGVS p.6,8). Daarnaast beschikt u in Venezuela nog over een netwerk die u bij terugkeer kan opvangen. Uw moeder, met wie nog recent contact had, werkt als schoonmaakster in een dienstencentrum (CGVS p.4). Uw broer werkt als klusjesman bij een transportbedrijf (CGVS p.5) en uw zus werkt in een school (CGVS p.4-5). Uw relatie met uw moeder, uw broer en deze zus is bovendien goed waardoor er mag worden aangenomen dat u bij terugkeer door hen geholpen zal worden (CGVS p.5).

U vreest ook vervolgd te worden door de Venezolaanse overheid omdat u het land zou hebben verlaten en deze u als verrader zal bestempelen (CGVS p.7). Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt immers niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling

of bestraffing. De behandeling die een afgewezen verzoeker te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Dat u niet naar vergaderingen ging op gemeentelijk niveau (CGVS p.8) en daardoor geen voedselpakketten meer kreeg is zoals eerder aangehaald niet zwaarwichtig genoeg om door de nationale overheid van Venezuela geïmagineerd te worden. Zo kan nogmaals worden herhaald dat uw zus, die in eerste instantie geen voedselpakketten meer kreeg omwille van haar afwezigheid op politieke activiteiten, in tweede instantie toch op de hulp kon rekenen van de overheid toen bleek dat ze kanker had (CGVS p.10-11). Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Venezolaanse regering u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

Tot slot vreest u dat u of uw dochter bij terugkeer naar Venezuela als rijk zullen worden beschouwd en daardoor het slachtoffer zouden kunnen worden ontvoerd te worden om losgeld (CGVS p.7,12). Dit is echter een blote bewering, die niet gesteund wordt door enige concrete verklaringen. Hoewel u aangeeft reeds eenmaal bestolen te zijn geweest, blijkt uit uw verklaringen geenszins dat u of uw dochter bij terugkeer een verhoogd risico zouden lopen op ontvoering of beroving door criminele bendes, omwille van jullie verblijf in Europa of omwille van die gebeurtenis in het verleden. Het betreft hier bovendien een louter crimineel gemeenrechtelijk feit dat geen verband houdt met een van de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Het louter gegeven dat het niet kan uitgesloten worden dat men bij terugkeer als rijk zal bestempeld worden en daardoor het doelwit kan worden van criminelen, is niet voldoende ernstig om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2 B van de Vreemdelingenwet te vallen of dit bereikt niet het minimum niveau van hardheid om onder de werkingssfeer van voornoemd artikel te vallen. U toont geenszins het tegendeel aan.

U hebt het CGVS er aldus niet van kunnen overtuigen dat u of uw dochter een gegronde vrees voor vervolging koesteren bij terugkeer naar Venezuela.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt.

Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op

zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Zoals eerder aangehaald bent u immers een volwassen vrouw met diverse werkervaringen (verklaring DVZ vraag 12; CGVS p.6,8). Daarnaast beschikt u in Venezuela nog over personen die u bij terugkeer kunnen opvangen, zoals uw moeder, broer als zus. Ook kreeg u, zoals eerder gemeld, vanuit het buitenland via uw dochter en zoon financiële hulp. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u of uw dochter, indien jullie zouden terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging

van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bijgevolg blijkt uit het administratieve dossier en uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten slagen er eveneens niet in om voorgaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteitskaart en de geboorteakte van uw jongste dochter S.A. zijn louter een bewijs van identiteit, net zoals jullie paspoort die door de Belgische politie werd ingehouden. Uw identiteit en die van uw jongste dochter S.A. staan niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeksters voeren in hun verzoekschrift van 24 december 2018 een schending aan van “art. 2, 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mensen (verder afgekort: EHRM); van art. 48/4 Vw.; van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid, het motiverings-, rechtszekerheids-, zorgvuldigheids-, en redelijkheidsbeginsel, uit ontstentenis van de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag”.

Verzoeksters betogen dat “de bestreden beslissing er verkeerdelijk van uitgaat dat de subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend omwille van medische redenen”. Ze stellen dat “een mensonterende behandeling immers ook kan ontstaan uit de medische omstandigheden van de verzoeker om subsidiaire bescherming” en dat “art. 48/4 Vw. immers uitdrukkelijk bepaalt dat ook personen die in principe niet in aanmerking komen voor een verblijfsstatuut op grond van art. 9ter Vw, toch in aanmerking kunnen komen voor subsidiaire bescherming”. Verzoeksters verwijzen naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV 19 mei 2016, nr. 167.848, X.).

Verzoeksters wijzen erop dat *“tweede verzoekster de leeftijd heeft van 14 jaar”*, dat *“zij ongewenst zwanger werd tijdens haar verblijf in de Dominicaanse Republiek”* en dat *“zij in maart 2018 zal moeten bevallen van een kind”*. Verzoeksters stellen dat *“zoals blijkt uit de stukken die verzoekers voorleggen, de gezondheidszorg in Venezuela ten gevolge van de politieke crisis thans onbestaande is”*, dat *“er geen dokters aanwezig zijn in de ziekenhuizen”*, dat *“er nauwelijks medicatie voorhanden is”* en dat *“het gegeven dat de zus van eerste verzoekster ooit een medische behandeling heeft verkregen, nog niet impliceert dat thans aan tweede verzoekster de nodige medische zorgen zullen worden verstrekt, en wel integendeel”*.

Verzoeksters verwijzen naar een rapport van Amnesty International (neergelegd bij verzoekschrift, stuk 5). Ze stellen dat hieruit blijkt dat *“de moedersterfte bij de geboorte in Venezuela is gestegen met 65%”* en dat *“de kindersterfte steeg met meer dan 30%”*. Ze merken op dat *“het gaat om informatie uit 2016, zijnde de vooravond van de huidige crisis in Venezuela”* en dat *“er thans geen officiële cijfers meer voorhanden zijn, maar dat gelet op de verschillende nieuwsberichten kan worden afgeleid dat de situatie in de ziekenhuizen er drastisch is op achteruit gegaan”*. Verzoeksters betogen dat tweede verzoekster zich in een bijzondere medische situatie bevindt en dat het risico bestaat dat omwille van haar beperkte leeftijd complicaties optreden bij de bevalling. Verzoeksters voegen eraan toe dat ook na de bevalling complicaties kunnen optreden.

In een tweede middelonderdeel voeren verzoeksters een schending aan van *“art. 8 EVRM juncto art. 2, 3 EVRM”*.

Verzoeksters hernemen dat tweede verzoekster 14 jaar is en ongewenst zwanger werd in de Dominicaanse Republiek. Zij wijzen erop dat *“uit medische literatuur blijkt dat er bij tienerzwangerschappen een verhoogd risico bestaat om onherroepelijke schade toe te brengen aan de gezondheid van het kind en de gezondheid van de moeder, zowel voor als na de bevalling”*, dat *“bij tienerzwangerschappen een grotere kans bestaat op pre-eclampsie (of ook wel zwangerschapsvergiftiging)”*, dat *“ook meer intra-uteriene groeirestricties voorkomen (of ook wel foetale groeivertraging)”*, dat *“het risico dat de moeder of het kind ziek wordt tijdens of na de zwangerschap reëel is”* en dat *“men daarnaast ook niet de psychologische impact van een tienerzwangerschap mag onderschatten”*.

Verzoeksters halen aan dat *“Y. JACQUEMYN, professor gynaecologie-verloskunde, tevens stelt dat bij tieners meer vroeggeboortes plaatsvinden”* en dat *“ook vroegneonatale sterfte een veel voorkomend gegeven is bij tiener moeders”*.

Verzoeksters voeren aan dat *“verwerende partij diende na te gaan of er sprake was van een gezinsleven dat diende te worden beschermd op grond van de bovenvermelde bepalingen”* en dat *“ook het ongeborn kind en de familiale band die ontstaat tussen de moeder en het kind wordt beschermd op grond van art. 8 EVRM”*.

In een derde middelonderdeel voeren verzoeksters aan dat hun hoorrecht werd geschonden.

Zij leggen uit dat hieronder *“niet alleen dient te worden begrepen dat verzoekers werden gehoord, maar dat ook de informatie die verwerende partij uit het verhoor verkreeg mee wordt betrokken bij het nemen van de bestreden beslissing”* en wijzen op hun verklaringen over het gebrek aan gezondheidszorg en –voorzieningen tijdens hun persoonlijke onderhouden. Zij voeren aan dat geen rekening werd gehouden met hun verklaringen, nu zij *“duidelijk aangaven dat er geen gezondheidszorg voorhanden is in Venezuela”*, *“de zuster van eerste verzoekster al een jaar lang geen arts meer heeft gezien”*, en *“zij tevens niet over medicatie beschikt”*.

In een vierde middelonderdeel voeren verzoeksters aan dat *“verwerende partij manifest het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel schendt”* en dat *“de bestreden beslissing foutief en tegenstrijdig is gemotiveerd”*.

Verzoeksters betogen dat verweerder vervalt in een routineuze motivering en zich blindstaart op de socio-economische kant van het verhaal, zonder oog te hebben voor de medische situatie van verzoeksters. Verzoeksters wijzen erop dat *“hoewel verwerende partij dus van oordeel is dat tweede verzoekster weldegelijk ernstige gezondheidsrisico's loopt, zij weigert de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan verzoekers”* en besluiten dat de bestreden beslissing tegenstrijdig is gemotiveerd.

In het verzoekschrift wordt gevraagd "Overeenkomstig art. 39/2, §1, 1° Vreemdelingenwet de beslissing van verwerende partij te hervormen en verzoekende partij de status van vluchteling in de zin van art. 48/3 Vreemdelingenwet toe te kennen, minstens de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van art. 48/4 Vreemdelingenwet, Minstens de beslissing van verwerende partij te vernietigen en bijkomende onderzoeksmaatregelen te bevelen overeenkomstig art. 19/2, §1,2° Vreemdelingenwet."

2.2. Stukken

Bij hun verzoekschrift voegen verzoeksters volgende stukken:

"3. Attest arts betreffende de zwangerschap van tweede verzoekster;

4. X, "As Venezuela's health system crumbles, pregnant women flee to Colombia, fearing death at home", <https://www.japantimes.co.jp/news/2018/06/19/world/science-health-world/venezuelas-health-system-crumbles-pregnant-women-flee-colombia-fearing-death-home/#.XBqIZVxKiUI>;

5. X, "Venezuela: Unattended health rights crisis is forcing thousands to flee", <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2018/03/venezuela-unattended-health-rights-crisis-is-forcing-thousands-to-flee/>;

6. Notities van het persoonlijk onderhoud door het CGVS d.d. 5 november 2018;

7. Y. JACQUEMYN, *Handboek verloskunde, Acco, Leuven, 2011, blz 321-322.*"

Verzoeksters leggen op 7 januari 2019 een geregulariseerd verzoekschrift neer.

Bij aanvullende nota van 17 januari 2019 voegt verweerder de COI Focus "Venezuela. Le retour de ressortissants vénézuéliens" van 10 januari 2019.

Bij aanvullende nota van 21 november 2019 voegt verweerder volgende stukken:

"- COI Focus Venezuela : situation socio-économique 20 april 2018

- Venezuela. Situational update and 2019 outlook

- Venezuela blackout. With the electricity out, I can't get my chemo (29 maart 2019)

- Venezuelans scramble for food and water as oil exports hit by blackout (11 maart 2019)

- 10 things you need to know about Venezuela's human rights crisis (18 februari 2019)

- AI-Venezuela 2017-2018

- The Darkest Hours. Power Outages Raise the Temperature in Venezuela (18 maart 2019)

- Venezuela. All you need to know about the crisis in nine charts (4 februari 2019)

- Venezuela's elite restaurants thrive as food shortages worsen (22 februari 2019)

- The Maduro diet: food v. freedom in Venezuela (9 juli 2018)

- Venezuelans turn to food production amid crisis (28 maart 2019)

- Getting food to your fridge is a full-time job in Venezuela (25 april 2019)".

Voorts wordt in de nota verwezen naar de URL's van volgende rapporten: COI Focus "Venezuela: Situation Sécuritaire" van 4 april 2019, beschikbaar op "https://www.eg.vs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_Venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf" of op "<https://www.cgvs.be/nl/>"; de COI Focus "Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)" van 1 juli 2019, beschikbaar op "https://www.cqvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_Venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf" of op "<https://www.cavs.be/nl/>"; en OHCHR: "Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela", van juli 2019, beschikbaar op "https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx" of op "<https://www.ochcr.org/>".

Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeksters om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van hun verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. Verzoeksters tonen genoegzaam hun identiteit aan. Verzoeksters leggen de identiteitskaart van verzoekster F. en de geboorteakte van verzoekster S.A., de minderjarige dochter van verzoekster F., neer. De paspoorten van respectievelijk verzoekster F. en verzoekster S.A. werden ingehouden door de politie op de luchthaven van Zaventem (zie documenten in administratief dossier). Verzoeksters' identiteit en nationaliteit worden niet betwist.

2.3.2. Verzoekster F. verklaart dat zij en haar dochter, verzoekster S.A., Venezuela ontvluchtten omwille van de algemene situatie in Venezuela, met name de onveiligheid, de slechte socio-economische situatie en het gebrek aan medische zorg (notities van het persoonlijk onderhoud van 5 november 2018 van verzoekster F. (hierna: notities), p. 6-7).

2.3.3. De Raad stelt vast dat de door verzoekster F. aangehaalde feiten kaderen in de algemene veiligheids- en humanitaire situatie in Venezuela. Het enige veiligheidsincident dat verzoekster F. persoonlijk meemaakte betrof een diefstal. Verzoekster gaf aan dat ze bestolen werd, waarna ze onmiddellijk de confrontatie met de dief aanging (*"het enige wat ik had meegemaakt in Ven was met de bende van de zwarte omdat ik naar daar ging toen ze me hadden bestolen, ik ben de confrontatie aangegaan en vroeg waarom hij me heeft bestolen en hij zei me, hou je maar rustig brillenkop"*, notities, p. 7). Verzoekster stelde dat er nadien echter niets meer gebeurde, omdat ze hem ontweek (*"maar daarna niets gebeurd?"*, *"nee omdat ik hem ontweek"*, notities, p. 7). Dergelijk feit van gemeenrechtelijke aard, dat kadert mogelijk in de algemene veiligheidssituatie maar kan bezwaarlijk een nood aan internationale bescherming rechtvaardigen. Bovendien haalt verzoekster F. deze inbraak noch bij de DVZ, noch bij het CGVS aan als een rechtstreekse vluchtaanleiding.

2.3.4. Verder verklaarde verzoekster F. dat ze nooit actief was voor een politieke partij, en dat ze evenmin familieleden heeft die politiek actief waren of deelnamen aan een campagne (notities, p. 7-8). Daarnaast gaf verzoekster F. aan dat ze in Venezuela slechts aan één betoging heeft deelgenomen, met name bij de illegale sluiting van het bedrijf waar zij voordien werkzaam was (notities, p. 9). Verzoekster F. merkt evenwel op dat ze niet meer naar politieke vergaderingen georganiseerd door de overheid ging, waardoor ze geen voedselpakketten meer ontving (notities, p. 8). Uit verzoeksters F's verklaringen blijkt dat ze niet naar die vergaderingen ging uit protest tegen de huidige gang van zaken (notities, p. 9). Echter, dergelijke houding is niet zwaarwichtig genoeg om door de nationale autoriteiten van Venezuela geïmposeerd te worden. Uit voorgaande kan geenszins blijken dat verzoekster F. een politiek profiel van opposante heeft.

2.3.5. Verzoekster F. verklaarde voorts nog ze geen medicatie kon verkrijgen, omdat haar verzekering nog via haar bedrijf verliep dat illegaal gesloten was, en ze een document van de gemeenteraad nodig had (notities, p. 10). Verzoekster haalde tot slot aan dat ze vreest voor de gezondheid van S.A. wanneer die zal moeten bevallen in Venezuela, omdat er geen medicatie is en de ziekenhuizen overvol zitten (notities, p. 12). Waar verzoekster F. de algemene socio-economische situatie in Venezuela aanhaalt, stelt de Raad vast dat dit geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen.

2.3.6. Wat betreft verzoeksters' vrees om bij terugkeer problemen te kennen omdat zij in het buitenland verbleven hebben en er een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, dient vooreerst te worden vastgesteld dat uit alle toegevoegde landeninformatie blijkt dat honderdduizenden Venezolanen naar het buitenland (al dan niet voor korte tijd) vertrokken. Voorts wordt niet bekendgemaakt dat verzoeksters een verzoek om internationale bescherming zouden hebben ingediend tenzij verzoeksters dit uit eigen initiatief wel ruchtbaar maken. Hoe dan ook terugkeerders kunnen mogelijk gescreend en ondervraagd worden over hun bedrijvigheid in het buitenland, de redenen waarom zij Venezuela verlaten hebben, dan wel er naar terugkeren. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de informatie door verwerende partij toegevoegd bij aanvullende nota van 17 januari 2019 (COI Focus "*Venezuela: le retour des ressortissants vénézuéliens*" van 10 januari 2019) blijkt immers niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De behandeling die een afgewezen asielzoeker te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die ervan verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden om hun oppositie bekend waren, of waarvan vermoed wordt dat hun politieke opvattingen de Venezolaanse regering kan ondermijnen. Uit de beoordeling van verzoeksters hun verklaringen blijkt duidelijk dat zij geen dergelijk profiel hebben. Immers, het gegeven dat verzoekster F. niet naar vergaderingen ging op gemeentelijk niveau (notities, p. 8) en daardoor geen voedselpakketten meer kreeg is niet zwaarwichtig genoeg om door de nationale overheid van Venezuela geïsoleerd te worden (zie *supra*). Evenmin tonen verzoeksters aan dat het nalaten voedselpakketten te halen een uitzonderlijke situatie is. Bovendien verklaarde verzoekster F. dat haar zus, die in eerste instantie geen voedselpakketten meer kreeg omwille van haar afwezigheid op politieke activiteiten, uiteindelijk toch op de hulp kon rekenen van de overheid toen bleek dat ze kanker had (notities, p. 10-11). Daarnaast blijkt uit de verklaringen van verzoekster F. geenszins dat zij of haar dochter, verzoekster S.A., voor hun komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stonden, wel integendeel.

2.3.7. De Raad merkt op dat nergens uit de informatie in het administratief dossier of bij de aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting volgt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, dan wel het sporadisch deelnemen aan demonstraties, zou leiden tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten.

2.3.8. Waar verzoeksters ter terechtzitting nog verklaren dat de moeder van verzoekster F. overvallen is en tevens bedreigd werd omdat verzoeksters in België verblijven en men hieruit afleidt dat ze bemiddeld zijn, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeksters hiervan geen enkel (begin van) bewijs voorleggen. Voor zover de moeder van verzoekster F. aangevallen werd, tonen verzoeksters evenmin aan dat dit gebeurde omdat verzoeksters in het buitenland verblijven en dus als bemiddeld worden aanzien. Hoe dan ook betreft dit een feit van gemeenrechtelijke aard dat buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie valt.

2.3.9. Waar verzoeksters de algemene socio-economische situatie in Venezuela aanhalen, hierbij verwijzend naar hun gezondheid, stelt de Raad vast dat dit geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen.

2.3.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeksters geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van

wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict'.

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partijen, opdat zij kunnen genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een "reëel risico" lopen. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip "ernstige schade" door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.4.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, de omzetting vormt en oordeelde dat, "[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt.

"[d]e [...] termen "foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker", betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", C-465/07, § 32).

Het Hof vervolgt "[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd" (Ibid., § 28).

Bij arrest van het HvJ van 18 december 2014 (GK), "M'Bodj t. Belgische Staat", C-542/13 (§ 32 en § 36) stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo stelt het Hof dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU "moet voortvloeien uit de gedragingen van derden" en dat "de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen" door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. In punt 36 vervolgt het Hof: "Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt".

Waar verzoeksters, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, steunen op dezelfde feiten als deze aan de basis van hun vraag om als vluchteling te worden erkend, herneemt de Raad dat verzoeksters geen politiek profiel hebben en dit als zodanig ook niet poneren.

In de mate dat verzoekende partijen hun ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet nog proberen aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, betogen ze dat, hierbij verwijzend naar de bij verzoekschrift neergelegde

objectieve informatie, “de gezondheidszorg in Venezuela ten gevolge van de politieke crisis thans onbestaande is”.

De Raad stelt vast dat de strekking en de toon van de verschillende voorgelegde rapporten en toegevoegde COI (zie ook punt 2.2) in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: “De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Voor zover verzoekende partijen medische problemen hebben dienen zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoeksters wijzen er in hun verzoekschrift op dat tweede verzoekster S.A. 14 jaar oud en ongewenst zwanger is, dat ze zich in een bijzondere medische situatie bevindt en dat het risico bestaat dat omwille van haar beperkte leeftijd complicaties optreden bij de bevalling, alsook na de bevalling. Ze stellen dat uit een rapport van Amnesty International blijkt dat “de moedersterfte bij de geboorte in Venezuela is gestegen met 65%” en dat “de kindersterfte steeg met meer dan 30%”. Ze wijzen erop dat “uit medische literatuur blijkt dat er bij tienerzwangerschappen een verhoogd risico bestaat om onherroepelijke schade toe te brengen aan de gezondheid van het kind en de gezondheid van de moeder, zowel voor als na de bevalling”, dat “bij tienerzwangerschappen een grotere kans bestaat op pre-eclampsie (of ook wel zwangerschapsvergiftiging)”, dat “ook meer intra-uteriene groeirestricties voorkomen (of ook wel foetale groeivertraging)”, dat “het risico dat de moeder of het kind ziek wordt tijdens of na de zwangerschap reëel is” en dat “men daarnaast ook niet de psychologische impact van een tienerzwangerschap mag onderschatten”. Verzoeksters halen aan dat “Y. JACQUEMYN, professor gynaecologie-verloskunde, tevens stelt dat bij tieners meer vroeggeboortes plaatsvinden” en dat “ook vroegneonatale sterfte een veel voorkomend gegeven is bij tiener moeders”.

Verzoekende partijen halen weliswaar de zwangerschap van verzoekster S.A. aan, alsook mogelijke complicaties, doch blijven hierbij hypothetisch en tonen geenszins aan dat verzoekster S.A. medische problemen heeft. Bovendien verklaarden verzoeksters ter terechtzitting dat verzoekster S.A. in maart 2019 bevallen is en tonen zij geen medische problemen ten gevolge van deze bevalling aan. Hoe dan ook dienen verzoeksters zich wat betreft hun medische problemen te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, “F.G. e.a. / Sweden”, §§ 111-112).

In het arrest van het EHRM van 26 augustus 2016, nr. 59166/12, “J.K. e.a. / Sweden”, §§ 79-81 bevestigt het Hof deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in “Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten “are not able to obviate the risk by providing appropriate protection” (zie EHRM 17 juli 2008 nr. 25904/07, “NA. / The United Kingdom”, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, “F.H. v. Sweden”, § 102; en EHRM 29 April 1997, nr. 24573/94, “H.L.R. / France”, § 40).

Het Hof benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het Hof ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 January 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 November 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, "*Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*", § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, "*Y./Rusland*", § 79; EHRM 28 februari 2008, 37201/06, "*Saadi/Italië*", § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, "*Mamatkulov en Askarov/Turkije*", § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, "*Muslim/Turkije*", § 68).

Verzoekende partijen kunnen niet stellen dat zij kwetsbare personen zijn die leefden onder bijzondere benarde, inhumane omstandigheden. Noch kunnen zij aantonen dat er omwille van de benarde sociaal-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om hun persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoekende partijen stellen evenmin dat zij geheel afhankelijk waren/zijn van overheidssteun (notities, p. 10), of die buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, terecht komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hun niet in staat stellen om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, waardoor verzoeksters in een toestand van achterstelling zouden terecht komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, "*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*", § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, "*Salah Sheekh / Nederland*", § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, "*M.S.S. / België en Griekenland*", § 254).

De Raad neemt aan dat de ernstige tekortkomingen in het publieke voorzieningen geweld kan meebrengen, temeer gezien civiele groeperingen worden ingeschakeld bij de verdeling van goederen, voedsel en geneesmiddelen. Verzoekende partijen waren echter wel gehuisvest en leefden niet in armoede. De familie, moeder, broer en zus van verzoekster F., wonen nog in Venezuela (notities, p. 4-5). Bovendien is verzoekster F. een volwassen vrouw met diverse werkervaringen (verklaring DVZ, punt 12; notities, p. 6, p. 8). Ook ontving verzoekster F. vanuit het buitenland via haar dochter en zoon financiële hulp (notities, p. 10). Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om terecht komen in een toestand van zeer verregaande materiële behoeftigheid en dus terecht een onmenselijke of vernederende behandeling vrezten.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in voornoemde rapporten uit het administratief dossier of door verzoekende partijen neergelegd, wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partijen *in concreto* dienen aan te tonen dat zij in hun land van herkomst worden bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoeksters betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar zij in gebreke blijven.

2.4.2. Waar verzoeksters zich nog bijkomend steunen op de gewelddadige en willekeurige situatie in Venezuela, lijken zij te wijzen op artikel 15, c), van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, dat identiek is aan artikel 15, c) van de Richtlijn 2011/95/EU en omgezet is in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*".

Verzoekende partijen kunnen er niet aan voorbijgaan dat deze wetsbepaling meerdere componenten bevat waaraan cumulatief moet worden voldaan. Het willekeurig geweld zoals in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet betreft geen sociale inzinking of terugval omwille van een falende economische toestand ten gevolge van een bepaalde politieke conjunctuur: *“De Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”* (HvJ 30 januari 2014 (GK), *“Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”*, C- 285/12, punt 29). Het Hof vervolgt (in punt 30): *“Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)”*.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus *“Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de *“Colectivos chavistas”* en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus *“Venezuela: Situation Sécuritaire”* van 4 april 2019). Hoe dan ook, er kan uit de informatie bij het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters tonen dit ook niet aan.

2.5. In de mate dat verzoeksters aanvoeren dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Wat betreft de aangevoerde schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de Raad, in huidige procedure beperkt is tot de beoordeling van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus. De loutere weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus houdt geen schending in van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe een inmenging in verzoeksters' gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn.

2.7. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeksters geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantonen.

2.9. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK